

Sygn. akt III UK 208/18

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania H. P.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 3
kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 marca 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 marca 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację od wyroku z dnia 19 czerwca 2017 r., którym Sąd Okręgowy w Z. oddalił odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z 19 lipca 2016 r. i 8 lutego 2017 r. odmawiających H. P. prawa do emerytury.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj.: 1. art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), przez jego niewłaściwe zastosowanie - błędną subsumcję do stanu faktycznego niniejszej sprawy, w sytuacji, w której nie ustalono zaistnienia wszystkich wymaganych warunków -

przesłanek niezbędnych do nabycia przez ubezpieczonego uprawnienia emerytalnego określonego w ww. przepisie; 2. art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez błędną wykładnię oraz niewłaściwe przyjęcie, że okres ubezpieczenia w KRUS i umorzone składki przez KRUS nie mogą stanowić okresu do wliczenia stażu pracy H. P.; 3. art 184 ust. 1 pkt 2 w zw. z art 27 ustawy emerytalnej, przez błędną wykładnię i pominięcie faktu, że wnioskodawca przebywał na zasiłku chorobowym w czasie od 17 stycznia 1991 r. do 12 października 1996 r. i uznanie że ten okres nie może zostać mu zaliczony do okres uprawniającego do przyznania prawa do emerytury.

Skarżący podniósł ponadto zarzut naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 386 § 4 k.p.c., przez niezbadanie przez Sąd Apelacyjny w [...] istoty sprawy, tj. że wnioskodawca spełnia warunki, o których mowa w art 184 w/w ustawy emerytalnej, w szczególności posiada okres składkowy i nieskładkowy wynoszący na dzień 1 stycznia 1999 r. 25 lat.

Mając powyższe na uwadze, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania - w tym rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy oraz zmianę zaskarżonej odwołaniem decyzji ZUS przez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury, rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za wszystkie instancje i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych. Ponadto na podstawie art. 381 k.p.c. skarżący wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy na okoliczność, iż wnioskodawca w spornych okresach przebywał na zwolnieniu chorobowym i korzystał ze świadczenia chorobowego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca uzasadnił jej oczywistą zasadnością. W ocenie wnoszącego skargę kasacyjną wyrok wydany przez Sąd Apelacyjny obarczony jest poważnym i oczywistym błędem naruszenia przepisów prawa i nie może się ostać, jako że pozbawia w konsekwencji wnioskodawcę słusznego prawa do emerytury, bowiem Sąd

Apelacyjny nie pochylił się nad wszystkimi wymaganymi przesłankami nabycia prawa emerytalnego w ramach ustawy o emeryturach i rentach z FUS (brak tego zarówno w uzasadnieniu wyroku, jak i w aktach sprawy), arbitralnie stwierdzając, że do rzeczoności nabycia nie doszło. Skoro zaś, jak bezspornie wynika choćby z samego skarżonego wyroku, ale i całokształtu sprawy, Sąd nie ustalił zaistnienia wszystkich przesłanek, wspomnianego ustalenia o nabyciu prawa w ramach art. 184 ustawy emerytalnej nie był w żadnej mierze uprawniony poczynić.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez ubezpieczonego znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi zaś tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima*

vista oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe, a zatem skarga kasacyjna winna być uwzględniona.

Tych warunków nie spełnia wniosek skarżącego, motywowany twierdzeniem o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ „wyrok wydany przez Sąd Apelacyjny obarczony jest poważnym i oczywistym błędem naruszenia przepisów prawa i nie może się ostać, jako że pozbawia w konsekwencji wnioskodawcę słusznego prawa do emerytury, bowiem Sąd Apelacyjny nie pochylił się nad wszystkimi wymaganymi przesłankami nabycia prawa emerytalnego w ramach ustawy o emeryturach i rentach z FUS (brak tego zarówno w uzasadnieniu wyroku, jak i w aktach sprawy), arbitralnie stwierdzając, że do rzeczonoego nabycia nie doszło”. Subiektywne przekonanie skarżącego o słuszności swoich racji jest niewystarczające dla wykazania tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ pojęcie to mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wskazania zarówno przepisów, które zostały naruszone, jak i takiego ich naruszenia, które będzie zauważalne bez wgłębiania się w tekst przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia. Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Trudno za spełniające te warunki uznać stwierdzenie skarżącego o tym, że skoro „Sąd nie ustalił zaistnienia wszystkich przesłanek, wspomnianego ustalenia o nabyciu prawa w ramach art. 184 ustawy emerytalnej nie był w żadnej mierze uprawniony poczynić”. Takie sformułowanie bez analizy wchodzącego w grę przepisu oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych nie daje żadnych podstaw do stwierdzenia, że w ogóle doszło do jego naruszenia, co wyklucza stwierdzenie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zachodzącej, jak już powiedziano, tylko wtedy, gdy naruszenie określonego przepisu jest widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

Również pozostałe zawarte w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty nie mogą przekonać o jej oczywistej

zasadności, skoro dotyczą kwalifikowania pewnych okresów jako pracy w szczególnych warunkach, a zatem nie odnoszą się do spornej w sprawie okoliczności niewykazania przez skarżącego wymaganych co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Skarżący nie wykazał zatem potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej, w związku z czym należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).